

מסורת הש"ס

א) נְעִי מוֹס' מוֹלֵן קָבֵד: ד"ה עור ויר', ט) מוֹלֵן קָבֵד: א) נְפִי אוֹתוֹ הַיּוֹס סְמוּכָוָו טַשִּׁיבָה וְהוֹשִׁיעָוּהוּ בְרָשָׁה. עֶרְךָ עֶרְךָ סִמְךָ, ד) נְקִדוּשֵׁן בֶּג: ב"ק יב: יג. עֶרְכִּין כֵּד: מוֹלֵן קָבֵד, ט) מֵלֶה פִּי־הָמֵי־ט, טפסח' מו: סָבֵה, ו) זִיל לְהוֹן, ח) וְסוֹפֶת' פִּי־צ', ט) לְעֵיל כ: וְטִי־ט, ו) זִיל שְׁמִיעָה, מִהֲשִׁי־ט, ט) נְדָךְ ח.ח, ו) נְעִי מוֹס' טַפְסָח' מו. סְדִי־הָ עַד שְׁמֵאֶפֶה וְכִי יִתְשַׁבֵּז קוּשִׁית מוֹסַפּוֹת דִּהֲכֹל, ט) זִיל אֲחֵר ד"ה הוֹלִין,

תורה אור השלם

- סמכוני באשישות רפדוני בתפודים כי חולת אונקה אנה

- שיר השירים ב ה וביום הראשון מקרא קדש וביום השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכה לא יעשה בהם אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם: שמוי בי טו
- ומכאן נפש ביהמה ישמקנה נפש תחת נפש: ויקרא כד יח

הנהגות הב"ח

א) תוס' ד"ה חוין אי יבנין רפתא לנטקא:

גליון הש"ס

גמ' שומע אני אפי' נפש ביהמה: מין דף מ"ח ע"א ועין בריש פקד יא מ"ט דתרומות ו"ע:

מוסף רש"י

הורצה על מנת להקטיר גבוהי אימורין לערב. ונלמד שאמורין מקטיר לערב (מיר' ב"ח) אבל היום לא יקטירם (מנחות ח"ח). משלחן גבוה קא זכו. הקרבת אימורים חזיקת הדם ממיר הכשר (קדושין ב"ג). האופה מו"ט לחול. לאחר שכל וגמר סנדוקה, רב הונא אדרב חסדא דאמר חליה של נכרי וחליה של ישראל אסור לאפותה: הסמיני. מתמנת היה כדכתיב (שופטים טו) שמשון חתן הסימיני מתמנת: אמש. כלומר בין הערבים של יו"ט: בלשם. חיל גדול של גדודי נכרים שמחפשים וכולשין לשלול שלל: יאל שגרכם. שגשגתכם צממון יאל ואבד בשביל הפסד עונש שמתענסו על חלול יו"ט: ולא לנלצים לא גרסינן: והא חזי למיכל מיניה. ולא יקפידו שהרי משלחן היה: פיינו דקאמר ליה כו' לא גרס והכי גרס והא חזי לנלצים: חגאי היא. דליכא חגא דאסר לנלצים: לנל לא נפש. אך אשר יאכל לכל נפש: הני

הורלם על מנס להקטיר כו'. כלומר יקטירם היום: לנפחלה לא. הואיל ולא יאכל בשר היום: שאני שבות שבת. החמירו חכמים בדבריהם זה לנדר ונדבה. שחלין לו וחלין לגבוה גבוה: עורבא פרת. עורב הפורח למעלה. השילו לדבר אחר: כי נפק. רב אחיא: אמר ליה רבה צריה. דרב הונא לאצוה: לאו היינו כו'. ולמה דחיתו והלך לו בצלימה: אני היום סמכוני באשישות. י"ט הוא ודרשמי לרבים וחלימי מטורח הדרשה וקורא אני עלי סמכוני באשישות הביאו לי סעודה ואסעוד: דנעיא טעמא. וצריך אני לההרר ולענין זה: וטעמא מאי. סוגיא דגמרא הוא: כהנים משלחן גבוה קא זכו. במזה ושוק ור"ה לצעלים בשאר הכשר כעבד הנוטל פרס מצית רבו נמצאת כל השמיטה לשם גבוה: חייבם בחלה. דלחם קרינא ציה: ומערבין זה. ערוצי חכרות להוילא מצתים לחזר שהצמים רשות לכל יחיד ויחיד והחזר רשות כולן וצריכים ערוב להוילא כל אחד מציתו לאחר: ומשפספסם זה. שמוך קרי צמזוי שחצירות הרבה פתוחין לו וכל חכרות שצט"ס לפני הצמים ויואלים דרך חזר לרשות הרבים או למצוי: ומצרבין עליה. המוילא: ומומנים עליה. שלשה שאכלו כחצת: ונאפס צי"ט. משום חלק הרועים: וחדם יולא זה ידי חובתו צפסת. לילה הראשון של פסח שהוא מצוה לאכול מנה דכתיב בערב תאכלו מצות (שמות יג) ושאר הימים אם רזה לאכול שאר דברים בלא לחם הרשות בידו: לפייסן צננלה. ונמצאת כולה נאכלת לאדם: ומי אים ליה הואיל סוף סוף מפרנסם הכלבים ממנה שהרי אין לו נצלה ומשום אסמכתא דהואיל ואלו היה לו נצלה קא שרית לה: מו"ט לחול לאחר שסעד אפה דהא ודאי לחול הוא: בני בלגא. ישראל הדרים צכפרים: דרמו עליהו קמחא דבני חילא. המלך הטיל עליהם לאפות ונבשל לבני חילו אנשי מלחמתו: כל חדא וחדא כו'. ופליגי רב הונא אדרב חסדא דאמר חליה של נכרי וחליה של ישראל אסור לאפותה: הסמיני. מתמנת היה כדכתיב (שופטים טו) שמשון חתן הסימיני מתמנת: אמש. כלומר בין הערבים של יו"ט: בלשם. חיל גדול של גדודי נכרים שמחפשים וכולשין לשלול שלל: יאל שגרכם. שגשגתכם צממון יאל ואבד בשביל הפסד עונש שמתענסו על חלול יו"ט: ולא לנלצים לא גרסינן: והא חזי למיכל מיניה. ולא יקפידו שהרי משלחן היה: פיינו דקאמר ליה כו' לא גרס והכי גרס והא חזי לנלצים: חגאי היא. דליכא חגא דאסר לנלצים: לנל לא נפש. אך אשר יאכל לכל נפש: הני

יום טוב פרק שני ביצה

אב"ל נדרים ונדבות כי קא זכו משלחן גבוה קא זכו. כהנים צמזה ושוק והישראל צבשר משלחן גבוה כעבד שנוטל פרס מצדו כן פרש"י ואפי' לרבי יוסי הגלילי דקאמר קדשים קלים ממון צעלים הן צצ"ק (דף יב:) ואפי' לאחר י' וציקה קאמר דממון צעלים הם רק צממנות כהונה מ"מ אותו ממון זכה משלחן גבוה» דהא עיקר הקרנן בשביל גבוה והלכך נהי דהוי ממוןו לקדש צו את האשה מ"מ כל העבודות ללוצך גבוה הם עושים: **ע"פ**ה חציה של נכרי וחציה של ישראל. ואם תאמר והאמר לעיל י' רבי שמעון צן אלעזר אומר ממלאה אשה מנור פת ואע"פ שאינה צריכה אלא לפת אחת מפני שהפת נאפית יפה צומן שהמנור מלא ושרי לאפות צי"ט אפי' לכתחילה וכי תימא דאמילא לת"ק והא הלכתא כר' שמעון דמתיר י' וש לומר דשאני הכס דכל הפת של ישראל שהרשות בידו לאכול כל אחד ואחד אז זה אז זה ועוד דלמא מקלעי ליה אורחים אצל הכא דחליה של נכרי: אסור לאפותה צי"ט: **חזו"נ** אי יחבינן א' לינוקא ולא קפדי כל חדא וחדא וכו'. פרש"י ופליגא אהליה דלעיל דרב חסדא דקאמר עיסה חליה של נכרי וכו' דאפשר למפלגה בלישה: ואומר ר"י דלא פליגי דשאני עיסה דחליה של נכרי וחליה של ישראל דישאל מני למפלגה ולאפות חלקו אצל הכא מיירי שהיה הקמח לבני חילא אלא שטורח אפייה הוה רמי אצני בלגא הלכך לא היו יכולין ליקח כלל מן הקמח קודם האפייה לאפותו ללוצך המינוק אצל אח"כ שאפו בשביל החיל אז לא קפדי וכן צעגל דצממון לא שייך אפשר למפלגיה שנתנו משלהם ומש"ה אם היו לוקמין ממנו היו מקפדין אם לא ע"י טורח הצשול דלכך מצטלים שאוכלין מעט מן הצשול להכי פריך אדרב הונא מהכא: **הוא"ל** ומקלעי אורחים וכו'. ותימה הא אמר בשבת

פרק המלניע (דף נה. וס) הרודה חלות דבש ציוס טוב סופג ארבעים וחמאי לוקה לרבה דאמר הכא הואיל וכו' תמס נמי נימא הואיל דמקלעי אורחים וכו' ואין לומר דשאני התם דאפשר לעשותו מעיי"ט דלענין אוכל נפש אין לחלק בין אפשר ללא אפשר כדפרישית צריש מביילתין (דף ג.) גבי רב יוסף דאמר משום פירות הנושרין וש' לומר דמיירי שהצדיש הדבש ואינו ראוי לאכילה אלא לכתיסה דגמלי א"נ שחלש חלות דבש סמוך לחשכה ולא היה שהות אפי' צאו אורחים לאכלן: לכס

פרק המלניע (דף נה. וס) הרודה חלות דבש ציוס טוב סופג ארבעים וחמאי לוקה לרבה דאמר הכא הואיל וכו' תמס נמי נימא הואיל דמקלעי אורחים וכו' ואין לומר דשאני התם דאפשר לעשותו מעיי"ט דלענין אוכל נפש אין לחלק בין אפשר ללא אפשר כדפרישית צריש מביילתין (דף ג.) גבי רב יוסף דאמר משום פירות הנושרין וש' לומר דמיירי שהצדיש הדבש ואינו ראוי לאכילה אלא לכתיסה דגמלי א"נ שחלש חלות דבש סמוך לחשכה ולא היה שהות אפי' צאו אורחים לאכלן: לכס

העיר ושחמטנו להם עגל והאכלנום ופטרנום לא יצא שכרכם בהפסדכם שהרי אמרה תורה^(ט) **לכם** ולא לעובדי כוכבים ואמאי הא חזי למיכל מיניה אמר רב יוסף עגל טרפה הואי והא חזי לכלבים תנאי היא דתניא ^אאך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם ממשמע שנאמר **לכל נפש** *שומע אני אפילו נפש בהמה בממשמע בענין שנאמר ^בומכה נפש בהמה ישלמנה תלמוד לומר **לכם**

לכם
העיר ושחמטנו להם עגל והאכלנום ופטרנום לא יצא שכרכם בהפסדכם שהרי אמרה תורה^(ט) **לכם** ולא לעובדי כוכבים ואמאי הא חזי למיכל מיניה אמר רב יוסף עגל טרפה הואי והא חזי לכלבים תנאי היא דתניא ^אאך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם ממשמע שנאמר **לכל נפש** *שומע אני אפילו נפש בהמה בממשמע, ור' יוסי הגלילי אוסר שנאמר לכם ולא לגוים ולא לכלבים.

כא.

כב א מו"י פ"א מהל' י"ט הלכה יד סמג לאון עה טוש"ע א"ח ס' תלם סעיף יא:
כג ב מו"י שם סמג שם טוש"ע א"ח ס' תקו סעיף ו:
כד ג מו"י פ"ו מהלכות צבורים הלכה ח טוש"ע י"ד ס' של סעיף ט:

כה ד מו"י פ"א מהל' י"ט הלכה יד סמג שם טוש"ע א"ח ס' תקיז סעיף ג:

כו ה מו"י פ"ו מהלכות מלח ג' ה טוש"ע א"ח ס' מנד סעיף ג:
כז ו ז מו"י פ"א מהל' י"ט הלכה טו:

כח ח מו"י שם הל' יד טוש"ע א"ח ס' תקיז סעיף ג:
כט

רבינו חננאל

הורצה ע"מ להקטיר אימורין לערב. דייקנן מינה דאי עבד אין, דקתני אמ ורק הורצה, אבל לכתחילה לא, בשלמא לרבה דאמר וזרק הדם כדי להחזיר בשר לאכילה, כיון דבשבות לאו בר אכילה הוא, לפיכך אינו זורק לכתחילה, אלא לרבה בר רב הונא דאמר וזרק הדם כדי להקטיר אימורין לערב, אמאי אינו זורק לכתחילה, אלא הלא יקטיר אימורין לערב, ועלתה לו בקושיא. איבעית אימא אבר לך רבה בר רב הונא, כי קאמינא בשבות דיו"ט שווא קל, לפיכך זורק אפילו לכתחילה, אבל בשבות דשבת דחמירא לא. עורבא פרה, לשון גנאי ופחיתות היא, כלומר דעת זו דעת נערים ששוחקין בעורבין. היום סמכוני באשישות, כלומר היום סמכו אוזיו בישיבה. ואסיקנא לדברי רב חסדא בהמה חציה של גוי וחציה של ישראל מותר לשוחטה ביו"ט, דאי אפשר לאכול ממנה בזית בלא חיטשה, ולא דמיא לנדרים ונדבות דהני משלחן גבוה קא זכו. אבל עיסה חציה של נכרי וחציה של ישראל אסור לאפותה ביו"ט, מ"ט אפשר דפלגי לה בלישה. ומוחבינן עליה מיהא, עיטת כלבים בומן שהרועים אוכלין ממנה (חז"בין) [חייבתן] בחלה, ומערבין ומשתתפין בה ומברכין ומומנעין עליה, ונאפת ביו"ט, ואדם יוצא בה י"ח בפסת, ואמאי נאפת אותה עיסה חלק הכלבים ביו"ט, הא אפשר לחלק העיסה וליטול מנת הרועים ולהניח מנת הכלבים, ופריך רב חסדא שאני כלבים הואיל אם נודמנה לו נבילה, אפשר להאכילם, ונמצאת כל העיסה לרועים בלבד. ואקשינן ומי אית ליה לרב חסדא דהואיל, והא איתמר האופה מיו"ט לחול, רב חסדא אמר לוקה, לא

בשביל הכשר פת שלנו. שטה. T. ולא נהירא,

מדלא קאמינא ופליגא אדריב חסדא כדאמר למקן ופליגא אדרי' יהושע בן לוי. מר"פ.